George Veonescu
Omul născut într-un miliard de lumi

(Ediție digitală adăugită a povestirii tipărite în 1996.)

"Pătrundem trişti cu raze reci
Prin lumea care ne desparte
În veci ne vom iubi şi-n veci
Vom rămânea departe"
M. Eminescu, *Luceafărul*

Soarele apunea în spatele munților, iar semiîntunericul construia fantatice peisaje iluzorii şi lumi paralele de o clipă în jurul acestora. Contururile pereților de piatră, ale văii râului care însoțea şoseaua, ale pomilor, râpelor şi ale nişelor din stânci îşi pierdeau forma reală şi, sub efectul luminii slabe, al umbrelor şi întunericului, se preschimbau în peisaje complet diferite, abia bănuite, iar mintea mea reclădea munți, văgăuni, peşteri, catedrale, monştri gigantici şi imagini confuze. Poate că de vină era oboseală; conduceam de ore întregi fără pauză. Sau poate că telefonul neaşteptat al Profesorului mă zăpăcise şi, chiar dacă rațional refuzam să cred că era adevărat ceea ce îmi spusese surescitat, poate că subconştientul meu contactase, printr-o fabuloasă centrală telepatică, subconştientul Profesorului pentru a verifica dacă bătrânul geniu aiura sau tocmai realizase cea mai uluitoare descoperire ştiințifică a lui Homo sapiens sapiens. Şi se vede că, aflând că într-adevăr Profesorul străpunsese realitatea, subconştientul meu îmi trimitea semnale, obişnuindu-mă cu lumile celelalte. Sau poate că doar…

Desigur, mai exista şi această posibilitate. Cea mai gravă dintre toate. Profesorul era un geniu, asta e limpede. Primise această etichetă cu două decenii în urmă, când obținuse premiul Nobel. Primul laureat nu numai român, dar şi locuind în România. Bineînțeles, Profesorul era un personaj complet imprevizibil. „Probabil că dacă s-ar calcula raportul dintre numărul persoanelor ucise sau mutilate de dinamită şi suma totală de bani a premiilor Nobel acordate până acum, am constata că viața unui om valorează, să zicem, vreo doi dolari şi-un sfert. Cu tot respectul pe care-l port Academiei Regale Suedeze, nu pot să primesc acest premiu. Nu pot fi complice la crimă", scria în mesajul Profesorului, spre stupefacția unui mapamond întreg. Unii au spus că Profesorul era un balcanic încuiat care dorea, cu tot dinadinsul, să atragă atenția asupra sa. Alții, că refuzase onoarea şi suma imensă în dolari deoarece ultima sa descoperire – pentru care şi obținuse premiul – urma să fie folosită în scopuri militare, iar remarca din final, cea cu crima, se referea la acest aspect, şi nu la bietul inventator al dinamitei. „În realitate, este mult mai simplu", îmi spusese Sabina. „Dacă acceptă premiul, va fi silit să-l închine partdului şi lui Ceauşescu. Şi atunci de-abia va deveni complice la crimă. Aşa, poate refuza atât Nobelul, cât şi colaborarea cu Securitatea şi Armata."

La scurt timp după aceea, Profesorul se retrăsese la vila lui din munți, abandonând cercetarea ştiințifică şi dedicându-se poeziei. Între timp, Ceauşescu dispăruse, dar Profesorul nu revenise la cercetări, cel puțin nu oficial. Şi aici putea fi buba, posibilitatea de care mă temeam: Profesorul o luase razna. În fond, avea 86 de ani, dintre care ultimii 18 îi petrecuse citind poezii, ceea ce – orice om de ştiință cunoaşte acest adevăr – te poate duce cu sorcova. De asta mi-era cel mai teamă: ca nu cumva Profesorul, senil, să fi putut pătrunde în lumi paralele (subiectul central al cercetărilor sale) grație poeziei, cum îmi şi declarase la telefon. În sine n-ar fi fost mare lucru, ba chiar ar fi putut fi banal. O mai făcuseră şi alții înaintea lui, şi mult mai bine. Dar în 1991 citisem o poezie a Profesorului, într-o revistă literară, şi mă îngrijorasem pentru mintea care meritase un Nobel. Bun, parțial glumesc, dar oricum era straniu pentru un fizician de elită mondială să brodeze reverii siropoase despre primăvară şi fecioare.

Se întunecase de-a binelea când am ajuns la vilă. Părea destul de puțin schimbată față de ultima dată când o văzusem; brazii din curte deveniseră mai stufoşi sau poate de vină era întunericul. Am pătruns cu maşina pe aleea cu pietriş şi am rulat încet până la intrarea în vilă, urmărit încet de un câine ciobănesc masiv, cu mers maiestuos.

Ochii mă usturau, iar corpul îmi era înțepenit. În plus, ardeam de dorința de a bea un pahar de tărie. Pe scurt, eram frânt şi puțin iritat. Mi-

am luat geanta de pe bancheta din spate, mi-am pus scurta de piele şi am aşteptat vreme de un minut sau două. Liniştea patriarhală a reşedinței era tulburată numai de lătratul câinelui, care parcă îl striga pe Profesor, şi de al unui altuia, mai îndepărtat, pe care nu-l vedeam. Vila era aproape lipită de stâncă, iar farul puternic de pe acoperiş lumina straniu peretele de piatră acoperit cu muşchi, care se înălța la două sute de metri deasupra clădirii. În partea stângă, lângă hambar, se aflau căsuța cea nouă şi sera. Lumina becului bătea dincolo de ele, umplând curtea, dar la un moment dat era totuşi înghițită de întuneric. Eu ştiam însă că puțin mai departe, în beznă, curgea nevăzut pârâul.

Uşa vilei se deschise şi Profesorul, în cărucior, se uită spre mine. Îmi făcu semn să vin, apoi chemă câinele, care escaladă agil treptele de la intrare şi se aşeză cuminte lângă căruciorul stăpânului. Am ieşit, n-am mai încuiat portiera şi am pornit către Profesor. Era destul de frig încât să scot aburi pe gură. Acum puteam auzi şi susurul pârâului. Iritarea începea să mi se topească, lăsând numai o oboseală cumva plăcută. I-am zâmbit.

— Bună seara, Profesore. (Nu suporta să-i spun „domnule profesor”.)

Arăta destul de rău. Avea părul complet alb, slăbise, era tras la față şi ochii îi erau roşii. Zâmbetul său era însă, curios, plin de energie.

— Bine ai venit, îmi spuse el scoțând aburi. Câți ani au trecut? Zece? Cincisprezece?

— Treisprezece, am precizat eu. Ştiam foarte bine că Profesorul, la rândul său, ştia cu exactitate cât timp trecuse de când ne văzuserăm ultima dată. Dar ăsta era stilul lui: nu degeaba i se spunea Profesorul.

— Hai, intră, mă invită bătrânul geniu. Câinele ciobănesc – pe care gazda mea îl strigase Luț – mă privea cumva suspicios, ca şi cum ar fi spus: „Acum te las să treci, dar sunt cu ochii pe tine!”. Era un câine splendid, uriaş, cu labe puternice, dar, în ciuda dimensiunilor sale, foarte agil. Am intrat în vilă, după ce mi-am reprimat impulsul de a-l mângâia.

Am făcut rapid un duş, apoi, cât timp eu mâncasem, Profesorul îmi vorbise despre câte-n lună şi-n stele. Am trecut după aceea în bibliotecă. Profesorul ar fi putut deschide o bibliotecă de sector cu câte cărți avea aici, dar şi în restul vilei. Întotdeauna mă fascinase numărul mare de volume strânse aici, iar acum păreau de două ori mai multe. La loc de cinste tronau, desigur, cărțile de ştiință scrise de el, în frunte cu „Lumile paralele”, după cum afirma el, „un bestseller de popularizare ştiințifică – dar nu de popularizare pentru publicul larg, ci de popularizare pentru specialişti!”.

— Ce-ți face nevasta, ce-ți fac copiii? mă întrebă Profesorul în timp ce eu turnam gin în două pahare.

— Mulțumesc, bine, i-am răspuns, zâmbindu-i din nou, chiar cu sinceritate. Exceptând telefonul de azi, în cei 13 ani de când nu ne mai văzuserăm față în față vorbiserăm de numai două ori – şi amândouă în ultimii câțiva ani. Prima dată îl sunasem eu, pentru a-l ruga să-mi acorde un interviu televizat. Nu a fost de acord să vin şi să-l filmez, dar mi-a dat interviul prin telefon; articolul a apărut în presa scrisă, însoțit de o fotografie mai veche a Profesorului. A două oară mi-a telefonat el, pentru a mă ruga să public o scrisoare deschisă adresată comunității ştiințifice din România. Dar azi era prima data că mă întreba de Raluca şi de copii, ceea ce însemna că poate reuşise să-şi înfrângă, măcar în parte, resentimentele care ne ținuseră la distanță aproape un deceniu şi jumătate. Sau era doar o scăpare de moment, un impuls generos datorat reuşitei sale de care îmi vorbise la telefon? Indiferent care era răspunsul, îmi făcuse plăcere că mă întrebase.

— Mulțumesc, bine, am repetat. Raluca este acum redactor-şef la Look, iar Valeria merge la şcoală. Felicitări pentru ultimul volum de poezii. Are un succes nebun.

— L-ai citit?

Am făcut o mutră de elev prins cu şoalda de către profesor.

— Recunosc, nu. Dar, pe de altă parte, nu am citit niciodată poezii.

Ginul era excelent; am simțit cum mi se împrăştie în trup şi mă îmbie la somn. Profesorul îşi dăduse seama cât sunt de obosit, deoarece îmi propuse să mă culc.

— Putem vorbi şi mâine, îmi spuse el.

— O, nu, în niciun caz! Credeți că după ce las baltă interviul cu naşul mafiei din Constanța, fac 500 de kilometri cu maşina, scap de două TIR-uri şi mă gândesc tot drumul că omenirea începe o nouă eră, îmi mai arde să dorm?!

Bătrânul zâmbi înțelept şi mă rugă să-i mai torn în pahar. M-am executat, mi-am aprins o țigară, mi-am turnat şi mie, după care m-am tolănit mai bine în fotoliu. Focul trosnea în şemineu, iar sunetul mi se părea foarte liniştitor. Prof. dr. Radu Moraru, laureat al premiului Nobel pentru fizică, mă privea într-un anume fel – şi când îmi dădui seama în cel fel, am rămas o clipă cu paharul suspendat în aer, în drum spre gură. Mi-am adus aminte; aşa mă privise şi în urmă cu 25 de ani, când îi cerusem mâna Sabinei: era privirea unui om care îți încredințează o misiune. Iar misiunea *aceea* o ratasem. Îi promisesem să am grijă de fiica lui – ceea ce nu reuşisem până la capăt. Şi ştiu că profesorul nu mă considera vinovat de accident în sine – în definitiv, Sabina fusese la volan, nu eu –, ci pentru faptul că nu reuşisem să am grijă de ea. Iar astăzi, din privirea lui am înțeles că voia să-mi încredințeze o altă misiune. Dar despre ce misiune putea fi vorba, brusc,

după ce timp de 13 ani de la accident nu-mi vorbise? Nu cumva… ticălosul asta bătrân chiar o făcuse?

— Anton… O să-ți spun foarte concis ce am realizat. O să te scutesc de amănuntele de specialitate, care oricum nu sunt interesante pentru un, iartă-mă, profan. E vorba despre nişte ecuații care nu ți-ar putea spune nimic. În schimb, o să-ți spun eu ceva. Hm… Cred că nu e om – dintre cei care mă ştiu – care să nu creadă că m-am țăcănit când m-am dedicat poeziei.

— Ca întotdeauna, şi acum ai dreptate, am mormăit eu, strivind mucul țigării în scrumieră.

— În fond, ce naiba de legătură poate există între fizică şi poezie?! continuă Profesorul. Desigur, poți închina un poem liric legii a doua a termodinamicii, dar acesta va rămâne poezie. Eu am reuşit însă ceva mult mai important, esențial şi profund. Totul a pornit de la univers…

— Credeam că universul e totul, inclusiv începutul şi sfârşitul, am ridicat eu din umeri.

— …însă un termen mult mai adecvat la realitate ar fi acela de multivers. O lume care conține mai multe universuri care coexistă, ca să spunem aşa, în paralel, dintre care însă noi nu cunoaştem decât universul nostru.

— Până aici, nimic nou. Am mai auzit vorbindu-se despre multivers şi lumi paralele.

— Da, dar ai auzit vorbind probabil nişte fizicieni sau filosofi. Şi apoi, ai auzit vorbindu-se. Eu însă nu am vorbit, ci am aplicat. Şi am abordat probema nu ştiințific, ci poetic.

Probabil făcusem o figură foarte expresivă, pentru că Profesorul se grăbi să riposteze înainte să atac eu:

— Ascultă-mă, te rog, până la capăt. (Se aplecă spre mine privindu-mă în ochi.) Recunoaşte, dacă ai fi crezut că am înnebunit sau m-am senilizat, n-ai mai fi venit aici atât de repede!

De omul acesta nu te puteai ascunde! Am renunțat să mai comentez şi i-am făcut semn să continue.

— Aşadar, avem un multivers compus din mai multe universuri. Acum nu trebuie să fii semantician sau etimolog ca să-ți dai seama ce înseamnă şi cum sunt compuse cuvintele „multivers” şi „univers”. Dar ceea ce am fost întotdeauna extrem de curios să aflu este dacă, în lumea asta a noastră, lucrurile sunt întâmplătoare sau există o legătură extrem de bine motivată între absolut toate care există, chiar şi între cele, de regulă, de neperceput de către om. Mă refer la faptul că „multivers” m-a dus cu gândul la „un vers” dintr-o poezie. Mai precis că fiecare univers este un fragment component al

multiversului aşa cum mai multe versuri formează o poezie. Multiversul este o poezie! O poezie a Creatorului, în care ne aflăm şi noi. Iar o poezie, cel puțin în sensul clasic, este alcătuită din versuri care rimează, iar versurile au şi ele o structură bine definită – rimă, lungime, ritm etc. Deci, ca o poezie să poată fi poezie, este nevoie de o structură a versurilor, un înțeles, efect sau rezultat. În mod analog, pentru ca universul să poată există, e nevoie să fie clădit după anumite reguli, să aibă cadență, rimă, metru.

De aici am început totul, de la această similitudine. Am ajuns însă la un model matematic al lumii, al universului. Sunt nişte ecuații seci, dar importanța lor colosală nu cred că încă nu poate fi înțeleasă cu adevărat. Ele descriu cu precizie multiversul – lumea noastră, dar şi lumile celelalte, paralele, cum li se mai spune. Sunt lumi create de fiecare particulă subatomică în fiecare clipă; fiecare probabilitate care poate exista se şi produce, simultan cu toate celelalalte, evoluând în paralel. Multiversul este o nesfârşită izvorâre de lumi paralele, asemănătoare între ele mai mult, mai puțin sau aproape deloc. Iar eu am fundamentat matematic existența acestor lumi paralele. Mai mult, am descoperit care sunt punctele prin care poți trece într-o altă realitate, într-o altă probabilitate, într-o altă lume, un alt univers. Vezi tu, multiversul este o țesătură neînchipuit de fină şi de migăloasă. Lumile paralele, sau variantele, se împletesc una cu alta şi coexista, dar fără a veni în contact sau a se influența în vreun fel.

Dar poate că, uneori, Creatorul a fost în pană de inspirație. N-a respectat metrul sau n-a găsit o rimă. Şi atunci au apărut asimetrii. Sau disfuncționalități. Poezia/multiversul are locuri în care lucrurile nu se comportă conform legilor naturale. Poezia n-are rimă, iar în multivers există zone de genul Triunghiului Bermudelor. În aceste zone, țesătura multiversului este alterată, rărită, iar lumile vin în contact, se influențează. Ba chiar… poți trece dintr-una în alta.

— În ce mod?

— Rima face poezia, spuse Profesorul. Iar multiversul are şi el nevoie de o „rimă”, căreia eu i-am spus rezonanță. Uneori, rezonanța este alterată în aşa fel încât (uni)versurile se suprapun parțial, se încalecă, dacă vrei.

— Am început să te cred, dar mi-ar fi mai uşor să nu am rețineri dacă mi-ai spune şi de unde ai obținut energia colosală care mi se pare indispensabilă pentru asta.

— Nota 10 pentru întrebarea ta! Numai că nu, nu mi-am construit vreun ciclotron în hambar sau vreo centrală atomică în cotețul găinilor. Poarta către multivers este naturală.

L-am privit cu o mutră lipsită, cred, de orice expresie. Nu era primul lucru uimitor pe care mi-l spunea în seara asta.

— Era în vara lui 1976, oftă Profesorul. Eram aici, singur. După cum ții minte, vila a fost construită în 1962 de către un ştab comunist. El a murit în 1969, iar după doi ani, părinții săi, oameni simpli, din partea locului, mi-au lăsat mie vila. Nu am înțeles niciodată de ce, nu-i cunoşteam, iar ei sigur habar n-aveau că eram celebru. M-am gândit că fuseseră nişte aranjamente pe linie de partid, să-mi creeze „toate condițiili de muncă şi de viață", ceea ce sună plauzibil. Mi-am continuat cercetările în domeniul fizicii atomice, ceea ce mi-a adus Nobelul. Doamne, cât de mândru şi de fericit am fost de premiu! Nici nu mă gândeam să nu primesc premiul! Aveam nevoie de bani pentru cercetări şi chiar dacă, bineînțeles, dementul ăla de Ceauşescu nu mi-ar fi dat efectiv dolarii, că nu era voie pe-atunci să ai valută, oricum mi-ar fi asigurat tot felul de alte avantaje deloc de lepădat. Apoi a căzut bomba. S-a întâmplat în 1978, cu câteva zile înainte de festivitatea de decernare. Am coborât aici, în locul acesta, unde era crama. Voiam să iau câteva sticle de vin, ştiam că a doua zi urma să veniți voi, Sabina şi cu tine. Am deschis uşa, şi când să aprind lumina am auzit o mişcare înăuntru. Am crezut că e vreun şobolan, dar am avut un şoc atunci când am distins, în întuneric, o umbră mult mai mare. Era un om. „Nu te speria, Radule", mi-a şoptit omul. „Nu sunt bandit, nu sunt securist. Vreau doar să vorbim." Ce poate face un om de 66 de ani – şi nu genul atlet! – care se pomeneşte cu un individ dubios în pivniță?! Mai ales când ştiam că sunt urmărit în permanență de Securitate şi că fusesem şantajat să nu doresc să plec la Stockholm pentru a primi Nobelul. În aceeaşi zi îl înjurasem la telefon pe un colonel care îmi explicase, eufemistic şi politicos, că dacă vreau – nu dacă plec, ci dacă vreau – să plec la Stockholm (de unde ştiau că aş fi fost tentat să nu mai vin), Sabina putea avea un accident nefericit…

Mi s-a strâns stomacul ascultându-l pe Profesor. Nu, nu putea fi adevărat. Nu putea fi!…

— …aşa că i-am spus foarte calm: „Nu, nu o să vreau să plec în Suedia. Dar o să te bag în p**** mă-tii pe tine, pe soția ta, pe şeful tău, pe ministrul de Interne şi pe comandantul suprem, cu familie cu tot!". Şi în aceeaşi zi îmi apare unul în pivniță, unde nu ar fi avut cum să intre! Aşa că am luat-o la fugă pe scări în sus. A ieşit după mine, i-am văzut fața o secundă şi l-am auzit strigându-mă. Am fugit în salon, unde aveam pe perete o sabie din războiul de independență. Necunoscutul încă îmi vorbea, de jos; eram înnebunit. Am smuls sabia de pe suport. Apoi m-am oprit. M-a scăldat o sudoare rece, mi s-a făcut rău. M-am trezit întins pe jos, ceva mai târziu. Scăpasem sabia şi dărâmasem, în cădere, o măsuță. Eram îngrozit. Eram cuprins de oroare metafizică. Am coborât din nou în cramă, cu sabia

în mână; dar nu mai era nimeni acolo. Am adus câinele; nici el n-a găsit nimic, nicio urmă de intrus. Dar ştii de ce eram îngrozit?

Am aşteptat să-mi spună motivul, dar Profesorul îmi făcu semn să-i mai torn un gin. Probabil voia să se joace cu nervii mei, dar nu i-am dat satisfacția asta. Am turnat fără grabă ginul, apoi apa tonică, am pus tacticos felia de lămâie şi i l-am întins.

— Alergând speriat, când individul era în pivniță, reluă în cele din urmă bătrânul, auzisem fără să înțeleg. Pe când luam însă sabia de pe perete, înțelesul celor spuse m-a lovit ca un ciocan de forjă.

Ajuns aici, Profesorul lăsă paharul şi se deplasă afară din bibliotecă.

— Vino cu mine, mă îndemnă el, fără să se întoarcă. E mult mai simplu să-ți arăt decât să-ți explic.

Cu paharul încă în mână, am coborât la subsol, unde am intrat într-o camăruță mică şi goală. O altă uşă, din lemn, de bloc muncitoresc, dădea în altă încăpere; pe uşă scria „Accesul strict interzis”. Mi se puse un nod în gât. Oricum ar fi stat lucrurile, ceva nu era în regulă: ori stăteam în fața unui geniu atins acum de demență senilă, ori uşița aceea dădea afară din universul nostru. Mi-am dat seama că teatrul bătrânului începea să mă enerveze; poate şi din cauza oboselii şi a băuturii, ce-i drept. Dar, dacă voia să-mi zică ceva, trebuia să-mi zică. Aveam impresia că toată povestea cu lumile paralele şi cu omul din pivniță era un paravan ca să aducă iar vorba despre Sabina. Iar eu stăteam că prostul şi ascultam cum inventează poveşti. Uşa asta dădea în alt univers?! Ce s-o mai lungim atâta cu vorbe, atunci?

— Anton, asta este… începu Profesorul.

— Ține-ți vorba, i-am aruncat eu şi din doi paşi am ajuns la uşă şi am deschis-o din mers.

- Nuu! urlă Profesorul, dar era deja prea târziu,

mergeam pe stradă, pe bulevardul Magheru, cu paharul de gin în mână. O femeie se uită la mine dezaprobator. Am aruncat paharul într-un coş de gunoi. Gâtul mi se uscase şi capul mi se învârtea. Ce naiba se întâmpla?! Era o iluzie? Visam? Murisem şi ajunsesem pe lumea ailaltă?

Sau, pur şi simplu, Profesorul nu era senil, iar asta chiar era o lume paralelă?! Şi dacă era, ce era? Ce înseamnă o lume paralelă? Pe lumea ailaltă?

În mod limpede mă aflam în centrul Bucureştiului. Care Bucureşti însă? Încă un Bucureşti? Dumnezeule, câte Bucureştiuri există?! „O nesfârşită izvorâre de lumi paralele", spusese Profesorul. Bun, şi eu în care mă aflam acum şi la câte Bucureştiuri distanță de al meu eram?

M-am aşezat pe o bancă din părculeţul de lângă magazinul Eva. Pe altă bancă – un rocker, cu o sticlă în mână, îşi săruta iubita. Începea să se însereze. Era lumea aceasta o copie identică în întregime cu lumea mea? Nu, nu putea fi în întregime identică. Probabil semănau în proporție de 90, 95, poate chiar 99%. Dar atunci de ce păreau atât de identice? I-am întrebat pe tineri cât e ceasul.

— 8 şi 73 de minute, îmi spuse băiatul. Am vrut să mă ridic şi să-l pocnesc, dar m-am oprit. În fond, eram în altă lume. Lumea ailaltă sau cealaltă, dar în tot cazul alta. Am respirat adânc, încercând să raționalizez totul. Poate că aici există un alt sistem de măsurare a timpului. Nu hexagesimal, ci decimal. De pildă, fiecare zi poate avea 10 ore a câte 100 de minute. Ba chiar ar fi mai simplu aşa. În lumea noastră, o zi echivalează cu 1.440 de minute; deci diferența nici n-ar fi atât de mare.

— Încă o întrebare şi am plecat. Îmi puteți spune în ce dată suntem?

Cei doi se uitau la mine cam strâmb, dar probabil că privirea mea febrilă i-a înduplecat.

— Suntem în 21 pentie, anul aurului, îmi răspunse fata.

Mi-am dus mâna la cap, cam ameţit.

— Nu vă simțiți bine? întrebă ea. Am vrut să mă îndepărtez, dar brusc am fost cuprins în ghearele reci ale unei terori paralizante. Şocul revelației diferenței mă lovise în plin de-abia acum. Şocul acceptării faptului că eram în alt univers. Într-o lume pervertită, într-un fel ca a noastră, dar în realitate complet alta. Ce alte surprize îmi mai rezerva? Am scos din buzunar o bancnotă – singura pe care o aveam la mine când am pătruns în acest univers paralel.

— Recunoaşteți asta, nu? i-am întrebat. Rockerul dădu din umeri, dând afirmativ din cap. Nu vreau să vă jignesc, am continuat, dar v-o pot dărui dacă sunteți atât de amabili să-mi răspundeți la câteva întrebări. M-am cam rătăcit… şi… e penibil, dar…

— Omule, parcă eşti venit din altă lume! exclamă tânărul, fără să ştie câtă dreptate avea. Părea cam la vreo 25 de ani şi purta, sub geaca de piele, un tricou negru cu un cap de mort pe care scria REPTILED. O fi existat trupa asta în lumea mea? În tinerețe cântasem puțin într-o trupă rock,

ascultam şi azi Queen, Barclay James Harvest sau Purple, dar despre trupa Reptiled nu auzisem, deşi asta nu însemna că era imposibil să existe. Cunoştinţele mele despre rockul la modă nu erau suficiente pentru a-mi face o idee despre diferența dintre universurile noastre.

— Ăăă, spuneți-mi, vă rog, ați auzit de Eminescu?

— Vezi bine. Oricine a auzit.

Am respirat uşurat. Nu ştiu de ce, dar faptul că şi aici existase Eminescu mă liniştea mai mult decât dacă ora ar fi avut 60 de minute.

— Şi când a trăit?

— În secolul trecut.

— E bine. Şi cum a murit?…

— Glumiți? A fost împuşcat.

— Împuşcat?! Ştiți cumva vreo poezie de-a lui?

Tinerii se priviră. Fata avea ochi albaştri şi un năsuc obraznic. Poate că aşa va arăta Valeria pe la 20 de ani, cine ştie?…

— Domnule, Mihai Eminescu nu a fost poet, ci preşedintele României. Şi a murit împuşcat de un terorist turc, în anul glontelui, ceea ce a declanşat războiul de independență.

Când mi-am recăpătat glasul, am întrebat:

— Există cumva vreo poezie intitulată „Luceafărul”?…

— Sigur că da, am învățat-o la şcoală, e marfă, sări fata. E scrisă de Veonescu. „Cobori în jos, Luceafăr blând, Alunecând pe-o rază…”.

Nu mai aveam nimic de zis. Afară era deja întuneric. Le-am dat banii, le-am mulțumit şi am vrut să plec.

— Stați o clipă, mă opri tânărul fan al trupei Reptiled. Să ştiți că am glumit adineauri când am zis că parcă sunteți din altă lume.

— Nu e nicio problemă, am zâmbit şi m-am întors iarăşi să plec.

— Nu, voiam să vă întreb… chiar sunteți din altă lume?

Cum naiba să-i explic aşa ceva? Că veneam dintr-un univers aproape identic cu al lor, că ora are de fapt 60 de minute, că rezonanța multiversului era alterată? M-ar fi luat de smintit. În plus, nu aveam nicio dovadă.

— Sigur că nu, m-am forțat să râd. Sufăr.. sufăr de amnezie. Uneori mai uit…

Am încercat să plec pentru a treia oară, dar tânărul nu se lasă:

— Ba eu cred că veniți din altă lume!

M-am întors spre el, brusc alarmat.

— Ce vrei să spui cu asta?

Mi-a fulgerat prin minte o lume xenofobă nu numai față de străinii din altă țară, dar şi față de străinii din alt univers.

— Duceți-vă în față la Eva şi o să vă dați seama. Succes!

O țineam din surpriză în surpriză. Ce naiba voia să spună mucosul ăsta? M-o fi trimis în brațele vreunor agenți de la Imigrarea Transuniversală! Precaut, m-am dus în locul indicat, în care, în lumea mea – unde Eminescu era cel mai mare poet român, iar Veonescu, un blogger – se afla un chioşc. Şi, deşi îmi propusesem să nu fiu şocat, am fost ŞOCAT.

„Transportor Automat Multiversal", scria acolo. Semăna cu o cabină fotografică automată. La exterior avea o tastatură, o fantă orizontală şi un afişaj, care îmi etala următorul mesaj: „Acesta este un sistem automat de repatriere a paranauților. Dacă doriți să vă întoarceți în universul dvs., tastați numele sau codul acestuia".

Dacă era o glumă proastă, era extrem de proastă. Dacă însă nu era o glumă, eu eram paranaut! Aşadar, am tastat: „Pământul, România, 20 septembrie 1996". Imediat am primit răspunsul: „Descrierea dvs. corespunde unui număr de $99^{148.526}$ universuri. Puteți fi mai precis?". Am tastat cu furie: „Eminescu – poet român; Hitler – dictator nazist; Bugs Bunny – iepuroi obraznic; Radu Moraru, născut 1910 d.Hr. – laureat Nobel pentru fizica". Răspunsul veni prompt: „Descrierea dvs. corespunde unui număr de $99^{100.002}$ universuri. Puteți fi mai precis?" Cum, fir-ar să fie, nu puteam fi mai precis, după 30 de secunde apăru un nou mesaj: „Dacă nu cunoaşteți numele sau codul universului dvs., identificarea se va face automat, contra unei taxe simbolice. Introduceți banii în fanta de sub acest afişaj şi intrați în cabină".

Disperat, m-am căutat în buzunare – dar mi-am amintit că ultimii bani i-i dădusem tânărului rocker. Nu se poate, e stupid, să rămân în alt univers pentru că nu-mi pot plăti drumul prin hiper, hipo sau ce fel de spațiu o fi ăla!

— Domnule…

M-am întors. Rockerul şi fata cu nasul obraznic zâmbeau cu gura până la urechi, iar el îmi întindea bancnota pe care i-o dădusem ceva mai devreme.

— Mă gândeam că poate vă trebuie, spuse el.

— Mai mult decât orice, în clipa asta!

— Atunci luați-o…

Am apucat hârtia de parcă mă țineam de ea să nu cad în prăpastia multiversului. Le-am mulțumit din inimă şi i-am întrebat dacă mai sunt pe-aici şi alți oameni din lumi paralele.

— Dintotdeauna au fost, răspunse rockerul ca şi cum l-aş fi întrebat dacă norii au fost mereu albi. Apăreau din neant, să zic unul pe an, şi rămâneau aici, însă întotdeauna se iveau probleme. De aceea s-au inventat

cabinele astea, nu de mult. Iar noi doi vedem pentru prima dată un paranaut… şi d-aia v-am întrebat dacă sunteți din altă lume – la propriu!

Am râs, cu tot haosul din capul meu.

— Încă ceva: banii asta sunt valabili aici?

— Da, sunt perfect identici.

— Atunci sunteți cei mai de treabă extratereştri pe care i-am cunoscut vreodată!

— S-avem pardon, râse fata. Dvs. sunteți extraterestru!

— O ultima întrebare: cum arată calendarul vostru?

— Anul are 10 luni a câte 50 de zile, iar săptămâna are 10 zile. Lunile se numesc unie, dumbrie, trembrie, catrie şi aşa mai departe, iar anii nu se mai numerotează, ca pe vremuri, ci au fiecare câte un nume. De exemplu, anul socotit înainte 1977 a devenit anul cutremurului, iar după 12 ani a fost anul regelui.

— La voi a mers mai bine, am mormăit eu şi am introdus bancnota în fantă. Uşa cabinei s-a deschis, am intrat, apoi uşa s-a închis. Cei doi tineri îmi făceau cu mâna de afară, zâmbind larg. M-a străfulgerat o idee sinistră: nu cumva acesta era nu un transportor multiversal, ci un fel de crematoriu?! Era mai simplu să scapi de străini decât să-i trimiți acasă. Prea erau veseli puştanii ăştia! Disperat, am început să dau cu pumnii în pereții transparenți ai cabinei…

Profesorul mă privea mirat, iar eu izbeam cu pumnii în uşa din lemn, deschisă, dar nu-mi dădea prin cap să păşesc peste prag, în cămăruța de la subsol. Am reuşit s-o fac până la urmă, iar Profesorul a închis uşa în urma mea şi continuă să se uite stupefiat la mine.

— Cum ai putut să te întorci?! Cum ai găsit…

— Nu, i-am tăiat-o. Vreau să-mi spui imediat ce e nebunia asta, unde am fost şi cine era tipul din pivniță!

Am urcat la loc în bibliotecă. Mi-am luat alt pahar, fumam, beam şi îl ascultam pe Profesor vorbind.

— Intrusul îmi strigase să nu fug, pentru că are un mesaj urgent pentru mine şi nu avea timp, venea dintr-un univers paralel, iar poarta între universuri nu putea sta deschisă decât foarte puțin timp. Mi-a spus să nu primesc, sub nicio formă, premiul Nobel sau propunerea Armatei, pentru că sceleratul de Ceauşescu voia să aducă armatele comuniste româneşti din 500.000 de lumi paralele ca să înfrângă capitalismul şi să ocupe America, dar şi URSS. Şi mi-a mai spus că poarta se va deschide din nou în 1996, pe 20 septembrie, de data asta preț de câteva săptămâni.

— Astăzi! Acum!

— Da, astăzi şi acum. Şi mi-a mai spus să am grijă de Sabina, că o să…

— Că o să?!

— Atât a apucat să-mi spună. Fie am leşinat eu, fie s-a închis poarta, habar n-am. În tot cazul, i-a văzut fața.

— Erați chiar dvs., nu-i aşa?

— Exact, încuviință bătrânul din cărucior. Eu din alt univers reuşisem să creez un sistem de comunicare între lumile paralele, ba chiar să prevăd viitorul în celelalte versuni din multivers. Şi aşa eram obsedat de grijă pentru Sabina, dar după ce mi-a spus eul meu paralel, am fost de-a dreptul panicat.

Am tăcut amândoi vreme de câteva minute. Probabil că amândoi am fi sărit unul la gâtul celuilalt şi în acelaşi timp ne părea rău pentru durerea celuilalt.

— Ulterior am înțeles că eul meu paralel aranjase să primesc vila asta, continuă Profesorul. Probabil o fi apărut pe post de fantomă, bântuindu-i pe oamenii aceia simpli până mi-au lăsat casa.

I-am povestit şi eu ce văzusem pe lumea cealaltă. Profesorul se declară scos din minți de faptul că avusesem o şansă rarisimă, aceea de a găsi un sistem prin care să mă întorc în lumea mea, nu într-una asemănătoare 99,99%.

— Iată de ce nu am vrut să treci pragul nepregătit, îmi explică el. Întoarcerea în propriul univers este extrem, extrem de dificilă. De fapt, există chiar şanse să nu te mai întorci niciodată. Poți nimeri într-o lume foarte asemănătoare cu a ta, dar nu a ta. Lumea în care te vei întoarce va părea a ta, totul în jur va fi perfect identic, însă vor exista diferențe pe care nu le vei putea afla niciodată: de pildă, Oceanul Arctic va avea 100 de litri mai puțin, sau peninsula Yucatan va avea doi metri pătrați în minus – atât cât să nu-ți poți da seama! Vei sta lângă soția ta, o vei recunoaşte, dar nu va fi ea. Vei stă lângă o… ah, Doamne, iartă-mă, Anton. M-a luat gura pe dinainte. Ceea ce voiam să-ți spun este că ai avut un noroc extraordinar azi, că te-ai întors în lumea ta. Poate altă dată o să străbați mii şi mii de universuri ca să…

— Să străbat…? Ce vă face să credeți că am de gând să mai trec prin uşa aia?!

— Dacă există în lume vreun om potrivit să facă asta, tu eşti ăla. Eşti curajos, nu o dată ți-ai riscat viață pentru un fleac de reportaj. Eşti curios din fire, altfel nici nu puteai fi un jurnalist bun. Şi eşti şi motivat: vrei să-mi demonstrezi că nu a fost vina ta atunci şi că poți duce la bun sfârşit o misiune. Pe de altă parte… eşti singurul om în care am încredere. Şi-n fond

ce discutăm noi atâta, doar eşti deja paranaut! încheie Profesorul şi râse din toată inima.

Adevărul este că, oroarea metafizică începând să se mai diminueze, mă şi vedeam în postura primului jurnalist din istoria jurnalismului care transmite nu din altă țară, nu din alt continent – ci din altă realitate.

— ...iar astăzi este singura ocazie pentru cine ştie câți ani de-acum înainte, argumenta Profesorul. Poate chiar ultima! Înțelegi? Poate fi acum sau niciodată.

— Şi chiar te aştepți să-mi las aşa, peste noapte, soția, copiii, cariera, viața – pentru a hălădui pe coclaurii multiversului?! E nevoie de pregătire...

— Nu mai e timp, mă întrerupse bătrânul om de ştiință. Poarta va mai sta deschisă încă vreo 30-40 de zile, atât. După aceea, s-a zis. Din cauza asta trebuie să te aventurezi acolo şi să descoperi modalitatea de a deschide porți multiversale la comandă şi de a-ți putea alege lumea în care vrei să ajungi.

— Oricând poți găsi un om mai bine pregătit pentru asta.

— Nu. Tu eşti cel mai potrivit. În altul nu am încredere şi nici n-ar înțelege.

Ne-am mai contrat o vreme, aducând fiecare argumente solide în sprijinul opiniilor sale. Profesorul se temea şi ca lucrările sale să nu cadă în mână sceleraților din armată, care s-ar fi apucat să invadeze multiversul, să-i asasineze pe Hitler sau Stalin, să vrea să schimbe istoria – ceea ce, făcut anapoda, s-ar putea sfârşi foarte dureros pentru rezonanța multiversului. Încetul cu încetul, mi-am dat seama că avea dreptate. Şi că, în fond, eram foarte plictisit de micimea problemelor legate de mafia din Constanța, miliardarii celebri dar țărani, parlamentarii care furau bani cu acte în regulă. Aveam nevoie de o schimbare... Vorba lui: parcă nu din motivul ăsta venisem aici? Am sunat-o pe Raluca şi i-am spus că voi lipsi câteva zile, bineînțeles fără să-i împărtăşesc adevărul. Nu s-a alarmat prea tare, nu era prima dată că mă trimiteau pe teren cu zilele.

— Să stabilim o parolă, i-am propus eu Profesorului, în fața uşii de la subsol.

— N-are rost, aceeaşi parolă o vor mai stabili miliarde de alți Antoni şi Morari. Dar nu noi.

— Atunci cum voi şti că mi-am îndeplinit misiunea?

— Pentru că vei fi descoperit sistemul de orientare între lumi, între realități. Iar pentru a circula între lumi, deşi fără să ştii unde ajungi, te vei folosi de porțile naturale. Acestea există în absolut toate universurile, pot fi prezise matematic şi în general sunt deschise pe o perioadă limitată. Îți voi da un apărat care calculează poziția acestor porți; tu trebuie doar să te apropii de ele suficient de mult şi vei fi absorbit, apoi transportat instantaneu în altă lume.

— Sper că aparatul e portabil, încercai eu o glumă.

— Iată-l. Profesorul îmi întinse un lănțişor de care era prins un medalion. Aparatul este încărcat electric în aşa fel încât să nimereşti întotdeauna în universuri cât mai asemănătoare, nu în vreo lume unde Pământul este plat sau oamenii au şapte capete. O să ai şi surprize, fără îndoială, dar în general aparatul o să te ajute.

Apoi se îndepărtă de mine, iar eu am deschis uşa larg.

Am N-am aşteptat simțit câteva mare clipe, lucru, după nici care o am senzație păşit stranie. dincolo de De prag, data încercând aceasta să nimerisem simt într-o cât cameră mai plină bine de trecerea calculatoare, dintr-o realitate dar în în alta. care nu se afla niciun om.

Stăteam la pândă de două zile la copca din lacul înghețat la multiversului, dar niciun paranaut nu catadicsise încă să-şi scoată nasul. Acest lucru s-a întâmplat totuşi când deja începusem să cred că ecuațiile mele nu erau bune şi că mă chinuisem în zadar. Paranautul care apăru era un bărbat la vreo 45 de ani, care mă privea admirativ, dar admirația sa nu era de natură metafizică sau cuantică, ci mai curând de natură libidinoasă. Aşa că m-am grăbit să-mi trag în jos fusta scurtă, să-mi acopăr picioarele bronzate, şi m-am prezentat cu sobrietate:

— Rada Moraru, doctor în fizică.

Paranautul izbucni în râs şi nu se mai opri un minut întreg. Probabil trebuia să încep să mă dezbrac, ca să obțin o reacție matură de la el!

— La naiba, se opri bărbatul când văzu că încep să-mi scot bluza. Poate crezi că, după una şi alta, am chef şi să plătesc pensie alimentară în două universuri!

Şi, suspinând de râs, dispăru.

Camioanele treceau ca nişte bolizi prin doamna dr. Rada Moraru. De-abia am avut timp să mă feresc, un Porsche care venea în trombă îmi şterse

parcă şoldul, iar curentul de aer mă aruncă pe jos, drept sub roțile unui camion uriaş. Urlând, m-am ferit, întinzându-mă între cauciucurile masive în aşa fel încât colosul de metal să treacă peste mine. O secundă eternă totul se întunecă, monstrul hurui peste mine, iar zgomotul îmi bubuia în timpane; apoi trecu, iar eu m-am rostogolit la marginea şoselei, gâfâind.

Un mic cerşetor aşezat pe carcasa unui televizor stricat mânca, foarte calm, semințe. Se uita la mine cu mare interes, dar fără să mişte un deget. În spatele său, în depărtare, un oraş uluitor îşi înălța spre cer zgârie-norii construiți în stil brâncovenesc şi turlele rotitoare ale unor catedrale care scânteiau.

— Cum se cheamă oraşul ăsta? l-am întrebat pe puşti, după ce mă ridicasem, scuturându-mă de praf.

— Eşti diliu, îmi răspunse micul cerşetor, după o pauză. Continua să mănânce semințe.

— Spune-mi, te rog, e cumva Bucureştiul?

— Mda, aprobă el. Da' tu în unde vii?

— De unde? De la… Constanța.

— Habar n-am unde-i asta, ridică el din umeri. Pe degete avea numai inele de tinichea.

— Cunoşti oraşul? l-am întrebat, arătând spre zgârie-nori.

— Îhî.

— Îți dau un lănțişor de aur, de 24 de carate, dacă mă duci la o adresă.

— Ți-am spus că eşti diliu, repetă el.

Asta nu mai era diferență între universuri paralele, era fix obrăznicie!

— Bine. Ce vrei să-ți dau ca să mă duci unde am nevoie?

— Chelie. Îmi dai chelie?

Aveam un vag început de chelie, e adevărat, însă nu cred că la asta se referea semințofagul din fața mea. Şi, deşi argoul din lumea asta îmi era complet străin, ce-ar fi putut însemna "chelie" dacă nu bani?

— Da, sigur. Sunt un chelios.

— Nu prea pari, aprecie puştiul după ce mă măsurase rapid, din cap până-n picioare. Hai să mergem.

Străbătând străzile straniului oraş, am avut o revelație: îmi plăcea să cutreier lumile. Îmi plăcea să fiu paranaut. Îmi plăcea ce făceam! Începeam să-mi dau seama că, până mai acum câteva zile, trăiam o viață complet înăbuşită de o rutină îngrozitoare. Trăiam în cercul meu strâmt şi rece, cum zicea Veonescu. Pardon, Eminescu – am luat-o razna! Pe când aici, eram fascinat în permanență de câte ceva: de maşinile cu statuete pe caroserie, de cerul verzui, de merele în formă de banane şi chiar de faptul că oameni bine

îmbrăcați, coborând din limuzine luxoase, mâncau semințe din palmă, obicei care-mi era odios la țiganii şi țiganizații de acasă, dar care aici avea un farmec aparte. Din când în când câte un om plătea pentru a putea învârti un robinet mare, roşu, din sutele amplasate pe străzi, dar nu am reuşit să aflu cu ce-i încălzea chestia asta şi la ce ajuta.

— Mai avem mult? l-am întrebat, după vreo oră de peregrinări, pe ghidul meu zdrențăros, pe numele sau Arhibron.

— Dacă ajungem repede, nu, filosofă el foarte serios.

Chiar atunci, ochii îmi căzură pe pe un titlu scris mare pe prima pagină a unui ziar: "Țeghe Şîță a fost acuzat în complicitate la peretele băncii Bancora". Acum, de-abia, îmi pică fisa. "Da' tu în unde vii?" mă întrebase micul cerşetor, iar eu am crezut că el vorbea aiurea. Dar mă înşelam. *Eu* vorbeam aiurea. În universul acesta, civilizația umană era extrem de asemănătoare cu a noastră, dar printre nu puținele deosebiri se număra şi denumirea diferită a aceloraşi lucruri. De pildă, "chelie" se pare că însemna "bani", iar prepoziția "în" avea sensul de "de" şi invers. Româna mea şi româna de aici aveau acelaşi lexic, aceleaşi reguli gramaticale, dar conexiunile semantice erau făcute diferit, astfel încât erau parțial două limbi străine. Hotărât lucru, îmi plăcea să fiu paranaut!

— Ce înseamnă "perete"? l-am întrebat pe Arhibron.

— Nu ştii? Atunci când pereți o bancă. Intri cu puşca, le iei filosofii şi fugi.

— Hei, ia-o blând! Ai uitat că sunt diliu? Deci, perete înseamnă jaf?

Arhibron mă privi suspicios.

— Nu, perete înseamnă perete! Jaf e atunci când mergi cu primăvara.

— Acum e limpede. Dar filosofii ce sunt?

— Doaamne, chiar eşti diliu! Biştari, mălai.

— Biştari! Aşa se zice şi la mine! Ştii, acolo de unde vin eu, avem un alt cuvânt pentru filosofi: le spunem bani. Iar filosofii sunt nişte gânditori.

— Atunci sunteți toți dilii, ridică el din umeri. Exasperat, i-am arătat zidul unei clădiri şi l-am întrebat cum se numeşte în limba lor. Dar nu mai apucă să-mi răspundă, pentru că Andrei Popa, un fost coleg de serviciu, îmi apăru în fața ochilor.

— Centură, ce mai faci? îmi strânse el mâna. Nu te-am mai văzut de mult! Arăți cam tăvălit…

— Mda, fac un curs de arte marțiale! Dar tu? Ce mai zici?

— Deschid acum la o raluca de televiziune.

Am mai schimbat câteva replici la fel de absurde, apoi Andrei Popa, sau Coțofană Axiomă, cum l-o mai fi chemat aici, plecă, probabil de aceeaşi părere cu Arhibron. Acesta îmi arată o clădire vopsită metalizat.

— Aici e adresa. Îmi dai chelie?

M-am scărpinat în cap, încurcat. Chelie nu însemna bani, asta era deja clar. De unde însă să-i scot acum chelie?

— Arhibron, te rog, ascultă-mă puțin…

— Să nu-mi spui că nu-mi dai chelie!

— Aş vrea, din toată inima, dar nu ştiu ce-i aia chelie. Ai uitat că sunt diliu?

— Mori! exclamă el cu lacrimi în ochi. M-am pus în gardă, nu mă gândisem până atunci că micul cerşetor putea fi violent. Dar fraza lui următoare mă linişti: Eşti un mort!

— Ba spun viața, m-a aventurat eu şi se pare că nimerisem cuvântul cel bun. Nu te-am omorât, dar am crezit că chelie înseamnă bani. Pardon, filosofi…

Arhibron se aruncă asupra mea, lovindu-mă cu pumnii, agățându-se, trăgându-mă de haine, urlând:

— Eşti un mort! Eşti un mort!

Nu mă durea, dar începuse să se strângă lumea în jurul nostru. L-am desprins de pe mine şi o luă la fugă, plângând. Deodată, o umbră mă acoperi şi a trebuit să mă stăpânesc ca să nu urlu. Un colos de vreo doi metri şi jumătate, în uniformă, cu brațe cât un trunchi de pom şi înarmat cu un buzdugan de un metru, se oprise la doi paşi de mine.

— Sergent Cosan Îspea, se prezentă el. Doriți să faceți o reclamație? mă întrebă el.

— N-nu, i-am răspuns. Nu, mulțumesc. Nu.

Polițistul mă măsură din priviri, apoi plecă. Dacă toți oamenii legii erau cât el, cred că traversatul pe roşu era infracțiunea cea mai gravă de care auziseră vreodată! Am intrat în clădire. Îmi părea rău de micul Arhibron, dar realmente habar n-aveam ce înseamnă chelie, aşa cum nu ştiam cum se zice la perete sau ce însemna să mergi cu primăvara.

Slavă Domnului, pe profesor tot Radu Moraru îl chema. M-a primit imediat, rontăind semințe din palmă.

— Aaa, Centură, rău ai venit! Intră, te rog, ia loc. Dar ce e cu tine? Ce ai pățit?

— Nimic serios, profesore. Apoi am tăcut brusc, căci văzusem în biblioteca sa un volum pe care Profesorul meu nu îl avea: “Multivers şi lumi paralele”.

— Profesore! Ai reuşit? Te poți orienta în mutivers? Adică, de multivers?

— Centură, eşti sigur că n-ai pățit nimic? La cap, mai ales?

I-am povestit totul, de la început, fără să omit nimic. Însă, pe măsură ce vorbeam, îmi dădeam seama că nu crede nimic din ce-i spun, ceea ce însemna că nu este el cel căutat. Am renunțat. Profesorul însă era tot mai intrigat.

— Într-adevăr, sunt fizician şi mă ocup în problema lumilor paralele, însă exclusiv teoretic, îmi explică el. De premiul Nobel nu am auzit, Sabina trăieşte, slavă Domnului, iar tu eşti maşina ei.

— Sunt ce?! Ah, sunt soțul ei…

— Dragă Centură, nu ştiu ce-i cu tine. Vorbeşti fără noimă, nu mănânci semințe şi susții absurdități.

— Ba e totul adevărat! Dacă vrei, îți arăt aparatul cu care…

Am înlemnit, îngrozit. O sudoare rece mă acoperi. Nu mai aveam medalionul la gât! Rămăsesem fără posibilitatea de a mă orienta. Eram condamnat să rămân în lumea asta.

— Ticălosul! am exclamat când mi-am dat seama. Ticălosul ăla mic mi l-a furat, când a sărit la mine! Nu se poate… Sunt distrus…

Nu mai puteam rămâne acolo nici măcar o secundă, mă sufocam. Greutatea unui întreg univers străin mă strivea fără să mă pot împotrivi. Fără să-l mai salut pe Profesor, am ieşit ca din puşcă, am coborât în stradă şi am început să mă uit după Arhibron, în speranța disperată că-l voi putea găsi înainte să fie prea târziu. În timp ce rătăceam în căutarea lui, încercam să-mi alcătuiesc un mic dicționar român-român. Aşadar, dacă pe mine mă chema Centură, era posibil ca la brâu să am un anton. Primăvară părea să însemne maşină, raluca era egal cu post, iar a deschide avea sensul de a lucra. Cât de fără sens trebuie să fi fost cuvintele mele pentru ei! Arhibron avea dreptate: în ochii lor, în lumea lor, eram nebun. Oare nebunii din lumea noastră, de acasă, or fi şi ei oameni veniți din universuri paralele?! Am cumpărat un ziar, încercând să înțeleg cât mai mult din lumea în care eram. Am aflat, astfel, că la ei “a chema” este echivalentul lui “a mânca” al nostru. Acesta era motivul pentru care micul ticălos mă făcuse diliu: practic, îl întrebasem “Cum se mănâncă oraşul ăsta?”. Iar propunerea mea cu lănțişorul i-a sunat cam aşa: “Îți tânjesc un lănțişor de rimă, în 24 în carate, dacă mă duci la o adresă”. M-am pomenit în fața cinematografului care, în mod limpede, era echivalentul Studioului din lumea mea. Lumea se înghesuia să intre, iar când am citit ce film rula, am crezut că nu văd bine. Titlul filmului era alcătuit dintr-un singur cuvânt, de patru litere, pe care nu-l pot reda aici, dar care în lumea mea apărea uneori scris pe ziduri. Nu ştiu ce sens avea aici, dar uitându-mă mai jos pe afiş am înțeles: “Muzica Pink Floyd, Regia Alan Parker”. Aşadar, iată cum se spunea aici la perete!

— Vă rog să vă opriți, am auzit tunând o voce groasă în spatele meu. În vitrina cinematografului am văzut că mi se adresa un polițist. Era cu un cap mai înalt decât celălalt şi la brâu avea o sabie cu care ar fi putut tăia o Dacia în două. Nu era om, era un monstru. Iar eu eram ilegal în România lui şi, probabil, considerat periculos. Am continuat să merg, cu gândul de a mă pierde prin mulțime.

— Vă rog să vă opriți, repetă el. Trebuie să vorbesc ceva cu dv.

Am dat să țâşnesc printre maşinile care treceau cu destulă viteză, dar un alt colos, la vreo 300 de kilograme, îmi tăie calea. Eram pierdut. Primul polițist duse mâna la centură…

— Vă aparține acest obiect?

Mi s-au înmuiat genunchii. În palma cât un platou de tort a polițistului, medalionul meu părea o gămălie de ac.

— Da! Da, e al meu. Mi-a fost condus la câteva străzi distanță de aici, în un mic cerşetor, Arhibron, acum vreo oră şi ceva.

— Poftim, şi fiți mai însorit data viitoare.

— Mulțumesc, vă asigur că o să fiu foarte însorit!

— Ce doriți să se întâmple cu făptaşul?

— Ce doresc eu? (Mintea îmi funcționa repede, trebuia să le prind din zbor. Deci aici păgubaşul stabileşte pedeapsa victimei. De altfel, era şi destul de logic.) Ăăă… eliberați-l. Şi aşa este un amărât.

— Sigur, cum doriți. Trebuie însă să semnați pentru eliberarea sa.

Cu medalionul la gât, mă simțeam iarăşi atotputernic. Pe măsură ce mă apropiam de secția de poliție, medalionul îmi semnaliza apropierea unei porți. Asta era bine. Curând, am intrat în sediu. Arhibron era închis într-o celulă strâmtă, umedă. Mi se făcu milă de el.

— N-ai cumva nişte semințe? mă întrebă el. Ăştia nu ne dau, cică n-avem dreptul.

— Arhibron, am cerut să nu fii pedepsit. Îți vor da drumul.

— Hm. Eşti diliu, da' eşti în treabă.

— Domnule Avram, am auzit deodată în stânga mea.

Un personaj important, probabil un ofițer superior, îmi întindea mâna. De sus în jos, pentru că şi el avea vreo doi metri şi jumătate. I-am dat mâna cam cum ar da-o un bebeluş cu Magic Johnson. M-a invitat la el în birou.

— Deci dorința dvs. este să-l eliberăm?

— Desigur, cu orice preț.

— Nicio problemă. Legea vă conferă acest drept.

Medalionul mă atenționa că eram extrem de aproape de poartă. Mi-ar fi părut însă rău să plec fără să-l eliberez pe bietul Arhibron. Polițistul mi se adresă din nou:

— Aşteptați aici, vă rog, Mă întorc imediat cu formularul, ca să-l semnați.

Polițistul uriaş a lipsit vreo două minute, cu care ocazie am văzut că pe biroul său exista un dicționar explicativ. (Da, altă lume!) L-am răsfoit febril, căutând cuvântul ”chelie”. L-am găsit. Dumnezeule! Mă simțeam îngrozitor. Mi se rupea inima. Fusesem un nemernic de doi bani cu Arhibron, chiar dacă fără să ştiu…

Ofițerul se întoarse, am semnat, după care m-am înapoiat la celula deținutului.

— Arhibron…

— Î.

— Arhibron… chelie, i-am spus eu cât am putut de solemn, înclinându-mă, apoi i-am întins mâna. Ochii băiatului se măriră, apoi în ei apărură lacrimi. Se ridică de pe pat şi veni spre mine. I-am întins mâna printre gratii, iar el mi-o scutură cu putere, fericit.

— Niciodată, în viața mea, nimeni nu mi-a dat chelie, suspină el. Mulțumesc, Centură!

Pe culoar apărură gardienii. Unul dintre ei ținea un topor gigantic în mâini. S-au oprit în dreptul celulei micului cerşetor.

— Arhibron Sumifescu, conform Legii ochiul 32/1990, reclamantul Centură Pitt a cerut eliberarea ta. Sentința va fi executată imediat prin retezarea capului!

Nu, nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

— Ticălosule, şuieră cu ură Arhibron. Nenorocitule, ți-ai bătut joc de mine!

Eram disperat. Trebuia sa-l salvez. Dar cum? Ne despărțeau gratiile şi nu mai aveam timp să-l scot de acolo. Încă o clipă şi aveam să fiu tras afară din lumea asta, lăsându-l pradă toporului greu cât el. În ultima clipă, m-am lipit de gratii şi l-am luat în brațe pe Arhibron, strivindu-mi medalionul de metalul rece. Copacul creştea printre bare, iar gardienii erau în apă până la brâu. O pasăre trecu prin tavan şi prin greul topor ridicat de unul dintre coloşi. Închisoarea dispăru şi ne-am prăbuşit amândoi într-un lac şi într-o nouă lume.